

CARLOS ZANÓN

TARD, VIOLENT I FINAL

Mort d'una dona sola

La Bartlett no perd l'esperit competitiu i això sempre és bon motiu per llegir-la. Després de l'introspectiu fins després del seu personatge franquícia, la inspectora de policia Petra Delicado, a *Sin muertos*, Alicia Giménez Bartlett es fica en tots els embolics possibles. Estrena personatges –les inspectores Berta i Marta Miralles, novel·les, germanes i caparrudes–, recalca en una nova editorial i decideix posar tot l'ofici, sentit del ritme i de l'humor, talent, joc de peus i punch en una història esperpèntica si aquest no fos el país de Villarejo que és. Potser els recorda alguna cosa la història de Vita Castellà, pre-

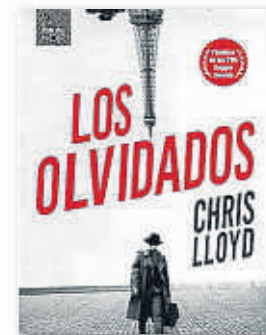
Alicia Giménez Bartlett
La presidenta
Alfaguara

sidenta de la Generalitat Valenciana que va ser trobada morta a l'habitació d'un hotel de Madrid. La casualitat fa que un atac al cor acabi amb la vida de Vita just el dia abans que hagi de comparèixer davant dels tribunals per declarar en un cas de corrupció que pot enfonsar el seu partit. Els mecanismes del poder es posen en marxa per fer passar per mort natural el que és un assassinat. La típica jugada d'encolomar a unes inspectores aprenentes –les germanes Miralles– la investigació no els surt bé. Fins i tot l'excessiva, controvertida, populista i, al cap i a la fi, dona sola i traïda que és Vita Castellà mereix l'única reparació possible: la veritat.

Graeme Macrae Burnet
Caso clínico

Impedimenta
Els llibres d'aquest escocès no són mai el que semblen però sempre valen el preu que pagues per ells. Un suïcidi induït per un teòric de l'antipsiquiatria, ambientat en el Londres psicodèlic, es desplega mitjançant recursos literaris, trencaclosques i jocs per a adults de manera formidable.

Chris Lloyd
Los olvidados

Principal
Trepitjant el territori de l'enyorat Philip Kerr, Lloyd ens porta de tornada al 1940 i a París. Allà, el detectiu Giral investiga la mort de quatre refugiats en un vagó de tren. És alguna cosa més que feina: és justícia en un món abocat a la barbàrie.

Jean Hanff Korelitz
La trama

Roca Editorial
Escriptura i escriptors. Vells lleons i cadells mossegaires. Què seriem capaços de fer per tornar a tenir èxit, per publicar amb el nostre nom una bona història... d'un altre? D'aquesta proposta gens original, l'autora dels Estats Units n'aporta el valor de com desenvolupa i resol el joc i la impostura.

El Conde de Torrefiel meravella al Kunstenfestivaldesarts de Brussel·les amb 'Una imagen interior', que passarà pel Grec

Al·lucinació al museu

ANDREU GOMILA
Bruselles. Servei especial

Senzillesa formal i profunditat filosòfica. Aquesta és la recepta amb què els barcelonins El Conde de Torrefiel (Pablo Gisbert i Tanya Beyeler) han encisat Europa. I això és *Una imagen interior*, l'espectacle que ha meravellat el Kunstenfestivaldesarts de Brussel·les després d'haver-se estrenat al Festwochen vienès fa dues setmanes i abans de passar pel Grec a començaments de juliol (i una llarga llista de festivals i teatres europeus que els esperen).

I tot passa per un relat en primer persona d'un visitant al Museu de Ciències Naturals de Brussel·les que es queda aturat davant d'una pintura rupestre, observa la gent que entra i surt, parla amb el vigilant i dona corda a la imaginació. Fins a les últimes conseqüències. Al principi, domina l'escena una tela gegant que podria haver estat executada per un grup escolar i fa la funció de creació artística del paleolític. En escena, una desena d'interprets es belluguen, però com passa des de *La plaza* (2018) no diuen res. El text, el relat, es projecta en una pantalla i el públic ha de llegir.

Encara que facin fora el visitant del museu, no deixarà de ser-hi. La peça del Conde de Torrefiel és una invitació a somiar desperts i a fugir de la imaginació delegada, la que ens proporciona

EL CONDE DE TORREFIEL

Una instantània del muntatge *Una imagen interior*

El vampir de Perucho ara canta en un musical

■ El llibre de Perucho *Les històries naturals*, sobre la història vampírica d'Onofre de Dip i el científic naturalista Antoni de Montpalau que investiga els fets de Pratdip, s'enfila a l'escenari del Condal amb la companyia Lazzigags. El text adaptat és de **Silvia Navarro**, la música i la direcció musical és de **Marc Sambola**, i les lletres i la direcció les signa **Miquel Agell**.

la ficció *made in Hollywood*. Com diu el mateix Gisbert: "O imagines o t'imaginen".

Una imagen interior ha estat el plat fort del tancament del Kunsten, molt ben acompanyat per les coreògrafes brasileres Lia Rodrigues i Alice Ripoll, que amb *Encantado* i *Lavagem* van deixar el llistó molt alt. Tot també des de la senzillesa compositiva i formal. Menys és més com a lema.

El Conde de Torrefiel va posar 500 persones cada dia al Théâtre National. Res d'estrany, en aquesta part de món: les entrades volen i el públic, molt jove, va boig per la innovació. En total, 25.000 persones han assistit al certamen d'arts vives més cool i trencador d'Europa, on hi ha uns barcelonins, per cert, que en són els reis.●

CRÍTICA DE TEATRE

Tríada perfecta

El cos més bonic que s'haurà trobat mai en aquest lloc

Intèrpret: Pere Arquillué

Lloc i data: Teatre Romea (25/V/2022)

JUAN CARLOS OLIVARES

Ara que els malastrucs del present vociferen que el teatre s'ha oblidat del públic i així li va –perenne teoria placebo–, arriba un muntatge impecable com *El cos més bonic que s'haurà trobat mai en aquest lloc* i trenca esquemes sobre allò que és grat a l'espectador. Només cal oferir-li el millor destil·lat de les arts escèniques (un gran actor, un text preciós, una direcció delicada) per captar-ne el favor. Un monòleg de Josep Maria Miró que Xavier Albertí ha dirigit amb l'austeritat formal d'una cantata i que Pere Arquillué interpreta magistralment amb murmuri de confessionalari. Tríada perfecta per a un text que té l'atracció literària de les sirenes que t'arrossegueu a un aiguamoll de secrets i desitjos.

L'obra bascula al voltant d'un adolescent amb la seva posteritat segellada en les primeres línies i que irradia un poder i un anhel de seducció desbocat equiparable al visitant del *Teorema* de Pasolini o la Ivana de *Temps salvatge*. Un cos invocat pels que van caure sota el seu influx, van despertar l'ansia violant la infantesa o tenen la necessitat de despertar un record tempestuós anterior: el pare.

El que es penja a la plaça del poble en l'arbre que fa ombra a la rectoria. Un paisatge humà aïllat, ara rural, altre cop assetjat per un lloc conquerit per éssers amenaçadors que pul·lulen entre la fronte-

ra de la civilització i el bosc sense llei. La principal diferència amb *Temps salvatge* o *Nerium Park* és que aquesta vegada "els altres" transiten desafiadors entre els dos mons i prenen la paraula per explicar la història des de la trinxera dels assenyalats, com en una biografia novel·lada de Bop Pop.

I és amb aquesta veu necessitada de la bondat dels estranys, amb talons i perruca rossa, que el text s'eleva cap a un misteri laic que Albertí recull brillantment amb un últim detall musical –àngels anunciadors– mentre el buit negre es taca amb un altar vermell. Un llit vertical. Un quadre matèric de Tàpies.

Tot passa per la mestria d'Arquillué. Amb Albertí ha arribat al pacte que un adolescent, una mare a prop dels 50, una professora més jove, un ancià i un transvestit

Arquillué interpreta magistralment el monòleg de Josep Maria Miró dirigit per Xavier Albertí

madur, apareixen i desapareixen de l'escenari i el relat amb un lleu canvi de gest i de to. La mare: una lleugera inclinació de cap. Vestit de carrer, les mans gairebé sempre absents. Una exhibició de màxima intensitat amb la màxima contenció. L'atenció concentrada en aquella veu formidable que teixeix una teranyina de flashbacks per bressolar-nos en una fosca cançó de bressol polifònica.●